

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2335/2019
03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ул./., кога заступа адвокат Стеван Дамњановић из ..., против туженог ББ, ради испуњења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3119/18 од 16.01.2019. године, у седници одржаној 03.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3119/18 од 16.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 3694/17 од 01.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 38.487,17 евра на име накнаде штете због раскида уговора, као и да тужиоцу исплати износ од 6.000 евра на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, износ од 2.000 евра на име накнаде нематеријалне штете за умањење животне активности, износ од 7.000 евра на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове, износ од 4.000 евра на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх, износ од 4.000 евра због нарушења здравља, износ од 4.000 евра на име накнаде нематеријалне штете због наружености, износ од 2.000 евра на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и права личности, износ од 58,14 евра на име накнаде штете због раскида уговора за два дана стационараног боравка у болници, износ од 2.000 евра за будуће нематеријалне трошкове, износ од 3.000,00 динара због психичког малтретирања, износ од 1.450.000,00 динара на име материјалне штете због губитка аутомобила са законском затезном каматом на наведене новчане износе почев од 26.03.2012. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3119/18 од 16.01.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 3694/17 од 01.02.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из

члана 374. став 2. тачка 2. и члана 374. став 1. ЗПП, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева учињеног пред другостепеним судом.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у време 2001. године закључио уговор о животном осигурању са осигуравајућом кућом ББ број полисе .. на временски период од 15 година. Наведеном полисом су уговорени као осигурани случајеви смрт услед незгоде, инвалидност у случају незгоде и болнички трошак у случају незгоде. Назначено осигуравајуће друштво са седиштем у ..., пренело је уговором на своје предузеће ћерку тј. на ББ1 са седиштем у Србији односно на овде туженог 8.214 уговора о животном осигурању, између осталог и тужиочево осигурање. Тужилац за овакво уступање уговора није дао изричиту сагласност, али је наставио да уплаћује премију осигурања туженом. Тужилац је дана 26.12.2007. године доживео саобраћајну незгоду, у којој је учествовао као возач, за коју је, пред Општинским судом у Туприји пресудом К 205/08 од 29.08.2008. године оглашен кривим. Кривично дело је извршио управљајући моторним возилом ... регистарски број ..., чији је власник ВВ leasing, а које је било каско осигурано код туженог. Уговарач осигурања је било предузеће "ГГ" ДОО, које је примило возило на лизинг, а осигураник ВВ ДОО. У моменту саме опасности, тужилац је доживео примарни страх у трајању од три до пет минута, док секундарни страх није трпео, па са неуропсихијатријске стране, код тужиоца не постоји инвалидитет. Тужилац се није јављао лекару након догађаја, као ни наредне три године и нема доказа да је у саобраћајном удесу претрпео физичке болове нити је имао трајни губитак радне способности нити пак да је дошло до инвалидитета. Тужиочево здравствено стање од 2010. године, када је отишао на ВМА где је оперисао колена, није у узрочно-последичној вези са предметном саобраћајном незгодом. Тужилац је пропустио да у 2009. и 2010. години уплати туженом премију осигурања, али је то накнадно учинио подносећи захтев за реактивацију полисе од 06.05.2011. године, позивајући се на полису број .. У наведеном захтеву је дао изјаву да од дана закључења уговора о осигурању живота до дана подношења захтева за реактивацију полисе није дошло до промена у његовом здравственом стању нити је задобио било какву повреду. Даном 25.08.2011. године, тужилац је поднео туженом захтев за одобравање предујма по полиси број ..., ради хитне санације своје викендице у ..., а из рационалних разлога је сутрадан даном 26.08.2011. године поднео по истој полиси захтев за накнаду за осигурање поводом саобраћајне незгоде од 26.12.2007. године достављајући уз њега медицинску документацију из 2010. године. Тужени је одобрио тужиоцу исплату предујма у износу од 4.232,05 евра, у ком смислу су тужилац и тужени закључили анекс уговора број .. од 29.08.2011. године уз тужиочево обавезу да на примљени предујам плаћа камату, док је тужени као осигуравач одбио његов захтев за исплату награде из осигурања поводом саобраћајне незгоде од 26.12.2007. године. На овакву одлуку туженог тужилац је поднео приговор Жалбеној комисији туженог која је одбила приговор на одлуку. Незадовољан одлуком туженог, тужилац је престао да плаћа камату на исплаћени предујам па је тужени поступио тако да је као уговарач захтевао откуп што је по уговору имао право и уговор је раскинут. Наиме, тужени је и када је постало очигледно да друга уговорна страна,

односно тужилац неће испунити своју уговорну обавезу, извршио откуп тужиочеве полисе што представља један од посебних начина престанка уговора о осигурању живота. Према члану 8. став 1. закљученог анекса број .. од 29.08.2011. године, прописано је да ако уговарач осигурања не плати доспелу камату у року од 15 дана од дана доспећа исте, осигуравач ће поступити као да је уговарач захтевао откуп, при чему ће откупна вредност бити умањена за износ предујма и доспеле неплаћене камате.

При овако утврђеном чињеничном стању, полазећи од одредаба чл. 942, 943. став 1, 946. ст. 1. и 2. Закона о облигационим односима као и члана 209. став 3. тада важећег Закона о осигурању ("Службени гласник РС" бр. 55/2004... 101/2007), као и посебних услова за допунско осигурање лица од последица несретног случаја (незгода) уз осигурање живота пренетог портфеља ББ, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Наиме, првостепени суд налази да је тужилац са туженим закључио уговор са полисом осигурања живота у коме је било предвиђено да тужени као осигуравач треба да исплати осигурану суму у случају смрти услед незгоде, инвалидности у случају незгоде и у случају болничких трошкова у случају незгоде. У конкретном случају, тужилац је имао саобраћајну незгоду 2007. године али је утврђено да је тада само претрпео примарни страх од два до пет минута. Тужба је поднета тек 26.03.2012. године. С друге стране у току поступка тужилац није доказао да операција колена која је извршена на ВМА у току 2010. године је у узрочно-последичној вези са догађајем од 26.12.2007. године. Тачније није доказана узрочно-последична веза између здравствених тегоба које је тужилац трпео у току 2010. и 2011. године и саобраћајне незгоде децембра 2007. године обзиром да се тужилац није јављао лекару непосредно након тог догађаја као ни наредне три године. Боравак у болници и болнички трошкови нису везани за спорни догађај од 26.12.2007. године. Стога првостепени суд налази да тужилац нема право на накнаду штете по свим видовима нематеријалне штете како је означио у тужбеном захтеву.

Првостепени суд је нашао и да тужилац нема право на накнаду нематеријалне штете због психичког малтретирања – мобинга, а ово из разлога што поступак за накнаду штете не представља злостављање на раду. Како тужилац није у радном односу код туженог, исти није могао ни трпети злостављање на раду од стране туженог, а које се злостављање по наводима тужиоца огледа у томе што је био малтретиран и онемогућен да оствари право на накнаду штете по означеној полиси, а везано за предметну незгоду од 26.12.2007. године. Даље, првостепени суд налази да је тужбени захтев тужиоца неоснован везано и за штету на аутомобилу у износу од 1.450.000,00 динара обзиром да тужилац у погледу таквог захтева није активно легитимисан. Приликом удеса у току 2007. године јесте настала материјална штета на путничком возилу ... којим је тужилац управљао. Означено возило је било каско осигурано код туженог по полиси за комбиновано осигурање моторних возила број .. од 27.01.2005. године. Међутим, тужилац није био власник возила којим је управљао јер је то возило било предмет уговора о финансијском лизингу. Власник возила је био ВВ leasing ДОО који је истовремено био и осигураник по тој полиси, док је уговарач осигурања и прималац лизинга било предузеће "ГГ" ДОО. Стога тужилац није био овлашћен да потражује накнаду из осигурања за путничко возило, а уколико је евентуално тужилац плаћао лизинг рате - и премије осигурања за осигурано возило онда је реч о материјалноправном односу између њега и предузећа у коме је био запослен, а које је било прималац лизинга односно уговарач осигурања у корист осигурања ВВ leasing ДОО.

Одлучујући о жалби, другостепени суд је жалбу тужиоца одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду и прихватио све разлоге које је у пресуди дао првостепени суд.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на правилној оцени у погледу примене материјалног права, и да правилно закључује да у току првостепеног поступка нису учињене битне повреде ЗПП-а које су могле утицати на доношење правилне одлуке јер је првостепени суд правилно, а сагласно одредби члана 398. став 2. ЗПП-а, утврдио шта је предмет тужбеног захтева и о том захтеву правилно одлучио.

Тужилац у ревизијским наводима истиче и битну повреду из чл. 374. став 1. и чл. 374. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку (да је у овој правној ствари поступао суд који није био прописно састављен), али те наводе ревизијски суд није разматрао, јер се због истих ревизија не може изјавити.

Правилно је ожалбени суд ценио примену материјалних прописа од стране првостепеног суда и томе дао прихватљиве разлоге.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије али из садржине истих произилази да се у суштини оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић